

Ósme drzwi pustki

Sławomir Brzoska, Joanna Imielska, Koji Kamoji, Arkadiusz Sylwestrowicz, Iza Tarasewicz

8 grudnia 2016 - 22 stycznia 2017

Kuratorka: Małgorzata Bojarska-Waszczuk

Tytuł wystawy "Ósme drzwi Pustki" nawiązuje do przestrzeni duchowego rozwoju, osiągniętych przez medytację. Nie bez znaczenia jest tu też symbolika liczby osiem. Ósemka jest liczbą kosmosu, buddyjskie koło nauki posiada osiem szprych, które wskazują na ośmiokrotną drogę zbawienia, prowadzącą do wyzwolenia z cyklu ponownych narodzin. W chrześcijaństwie liczba osiem podobnie jest związana z symboliką zbawienia, nawiązuje do zmartwychwstania. Liczba osiem – oktagon – osiem ósemek, wskazuje na to, co poza horyzontem możliwości ludzkiej aktywności. Osiem jest bliskie nieskończoności, także jako znak można powiedzieć, że to ósemka w pozycji horyzontalnej, w swojej wersji dynamicznej.

Artyści w swoich działaniach twórczych poruszają się w sferze minimalizmu, medytacyjności i dotykają pojęć związanych z filozofią i światopoglądem buddyjskim, którego jednym z podstawowych zagadnień jest Pustka. Zdefiniowanie i zrozumienie tego pojęcia jest trudne dla człowieka przywykłego do zachodniego sposobu myślenia. Poprzez działania twórcze artyści definiują indywidualnie Pustkę. Wymykające się racjonalnemu wyjaśnieniu, doskonale zostaje przybliżone w bezpośrednim twórczym obrazowaniu.

Jak mówi François Cheng w eseju o Pustce – Pustka nie równa się nicości. Pustka jest obrazem. Pustka w znaczeniu buddyjskim, nie ma więc nic wspólnego z negacją i brakiem. Jest wyrazem najwyższej afirmacji potencjalności, harmonii, zjednoczenia ze wszystkimi przejawami rzeczywistości. Większość artystów, których twórczość zaprezentowana będzie na wystawie, posługuje się językiem abstrakcji. Sztuka abstrakcyjna, sztuka geometrii jest polem medytacyjnym. Wyrasta z uważności i kontemplacji. Jest wyrazem harmonii, wywodzącej się z matematycznej miary i uniwersalnych praw, a także z obszaru intuicyjnego poznania, z duchowego doznania, dla którego jej język bezprzedmiotowy jest najdoskonalszym sposobem wyrażania. Język abstrakcji unosi nas od razu w górę, pomija rejony pośrednie, uwalnia nas i kieruje w stronę wyższego porządku, jakiejś pozaobrazowej i pozawerbalnej, lecz istniejącej rzeczywistości.

{gallery}03_wystawy/2016/osme-drzwi-pustki/prace{/gallery}

Sławomir Brzoska. Urodzony 1967 r. w Szopienicach (Górny Śląsk). Studia w Instytucie Sztuki Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, Filia w Cieszynie (1991–1995); dyplom z rzeźby w pracowni prof. Jerzego Fobera. Kierownik 9 Pracowni Działań Przestrzennych Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, z którym jest związany od 1997 r., oraz Pracowni Działań Przestrzennych w Katedrze Intermedialności i Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach (od 2012 r.). Profesor zwyczajny. Autor ponad 60 wystaw indywidualnych, uczestnik ponad 130 wystaw zbiorowych w kraju i za granicą; zrealizował performanse i akcje artystyczne na kilku kontynentach. Zajmuje się rzeźbą, sztuką instalacji, wideo, landartem oraz performansem. www.s-brzoska.pl

Joanna Imielska. Urodzona w Bydgoszczy. W latach 1983-88 studiowała w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny). Dyplom z wyróżnieniem uzyskała w pracowni rysunku profesor Izabelli Gustowskiej. Od 1989 r. pracuje w poznańskim Uniwersytecie Artystycznym, od 2013 roku na stanowisku profesora zwyczajnego. Od 1994 r. prowadzi pracownię rysunku na Wydziale Edukacji Artystycznej. W latach 2002–2008 była Prodziekanem, w 2008–2016 Dziekanem Wydziału Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. W latach 1990-91 i 1997 była stypendystką Ministra Kultury i Sztuki, oraz Ministra Kultury w 2005 r. Zajmuje się rysunkiem i malarstwem.

Tematem, który w szczególności mnie interesuje i ciągle poszukuję nowych rozwiązań jest Czas. Interesowała mnie jego cykliczność, kolejne fazy przemijania i odradzania, potem wybrałam liniową naturę czasu, jego ciągłość, zmienność i nieprzewidywalność. Teraz interesuje mnie mój własny, wewnętrzny czas. Rysunek stanowi dla mnie pole ciągłych doświadczeń i poszukiwań zarówno w obszarze tematu jak i materii. www.joannaimielska.com

Koji Kamoji. Urodzony w 1935 r. w Tokio. Mieszka w Polsce od 1959 r. Studiował w Akademii Sztuk Pięknych Musashino w Tokio (dyplom w 1958 r.) u profesorów Saburo Aso i Takeo Yamaguchi. Po przyjeździe do Polski studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Otrzymał dyplom w 1966 r. w pracowni profesora Artura Nachta-Samborskiego. Autor instalacji, obiektów, akcji performatywnych, uprawia malarstwo i rysunek. Od 1967 r. współpracuje z Galerią Foksal. Laureat Nagrody Krytyki im. C. K. Norwida w 1975 r. W 2016 r. został laureatem Nagrody im. J. Cybisa przyznanej za 2015 r., za całokształt twórczości, najważniejszego polskiego wyróżnienia w dziedzinie sztuk plastycznych. Charakterystyczną cechą prac artysty jest minimalizm formy, który swoją lapidarnością i skrótością przywołuje na myśl japońskie haiku. Bardzo ważną rolę w jego sztuce odgrywają elementy natury i jej symbolika. Artysta wykorzystuje bardzo często materiały naturalne jak kamienie, drewno,

piasek. Działania artystyczne zakotwiczone w sztuce site-specific, tworzone są z myślą o funkcjonowaniu w określonym miejscu, nie bez znaczenia jest też kontekst, w jakim są prezentowane. Charakterystycznym i często używanym przez niego słowem jest „skupienie”, które dla tego artysty stanowi klucz do rozumienia świata. Jego prace związane są szczególnie mocno z filozofią zen. Odwołując się do tej tradycji Kamoji nadaje swojej działalności głębszy, duchowy wymiar, przekształcając ją w doświadczenie kontemplacyjne.

Arkadiusz Sylwestrowicz. Urodzony 1971 r. w Łodzi. Studiował na ASP w Gdańsku. Obecnie prowadzi pracownię Wiedzy o Działaniach i Strukturach Wizualnych na Wydziale Malarstwa w ASP w Gdańsku. Prace w zbiorach państwowych: Muzeum Sztuki, Łódź; Muzeum Narodowe Pałac Opatów, Gdańsk; Caja Negra, Santiago de Chile, Chile.
www.arkadiuszsylwestrowicz.art.pl

Iza Tarasewicz. Urodzona w 1981 r. w Białymstoku. Ukończyła Wydział Rzeźby i Działań Przestrzennych Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu w 2008 r. Należała do poznańskiej grupy Penerstwo. Zajmuje się rzeźbą, instalacją oraz działaniami performatywnymi, tworzy rysunki i fotografie. Praktyka artystyczna Tarasewicz polega na interpretacji, gromadzeniu, dekonstrukcji i reorganizacji rzeczy materialnych, systemów społecznych, historycznych oraz ideologicznych. Artystka testuje i przetwarza proste materiały, często łączy podstawowe tworzywa takie, jak: glina, gips, beton, stal, szkło, asfalt, plastelina, popiół, a także materię organiczną - tłuszcz zwierzęcy, skóra, futro, jelita, włókna roślinne, pył roślinny. Tworzone przez nią obiekty i ich aranżacje wymykają się prostej opozycji naturalne vs sztuczne. Balansując często na granicy hylozoizmu (poglądu uznającego, że wszelka materia jest ożywiona), jej prace służą jako tymczasowe punkty zbiegu energii, miejsc, czasu i idei przyjmując charakter wydarzeń rozgrywających się w toku kolejnych interakcji. W 2015 roku została laureatką Nagrody Deutsche Bank Spojrzenia, której organizatorem jest Zachęta Narodowa Galeria Sztuki. www.izatarasewicz.com

{gallery}03_wystawy/2016/osme-drzwi-pustki/wernisaz{/gallery}